

MAGYAR KURIR

Bétsből, Mártzius' 17-dikén 1818.

Lengyel Ország.

Az Orosz Császár mint Lengyel Király ilyen meghívást tétévelt közönségessé: —“

„Mi isten' kogyelméből minden Oroszok Császára Lengyel Király etc. etc. etc., közönségesen és egygyenyegygyen mindeneknek, kiknek ezt tudni szükséges, tudtokra adjuk. A' Constitútziónak behozásával fő tzielzásunk a' vala, hogy Lengyelországi alattvalóinknak, népképviseleti boldogságot adjunk: most már szívünk' legközelebbi óhajta az, hogy nekik azon szabadságokkal való életet, melynek ezen Constitútzió bizonyos fundamentoma, megszerezzük. E' végre, a' nevezett Constitútziónak 31 és 87-dik 's az annak elintéztetésére szolgáló Statutumoknak 90, 91, és 95-dik tziikkelyeit megfontolván, meghatároztuk, hogy az országos gyűlésnek két kamaráját, a' mi fő városunkba Warschauba összehívassuk. Ezen gyűlés a' folyó esztendő Mártziusának 15 (27)-dik napján kinyitattik, 's a' következő Aprilis 15 (27)-dik napján bezárattatik. A' tartományok 's közönségek' küldöttjeik, az országos gyűlésnek kinyitlata előtt hét napokkal előbb megjelennek a' nevezett fő városban, azért, hogy tellyes hatalmuknak törvényességét a' Szenátusnak bemutassák 's megbizonyítsák. Lengyelországunknak Szenátorjai is megjelennek ugyan azon időre a' fő városban. —

„Szenátorok, 's tartományok' és közönségek' küldöttjei! Sokáig tartott szo-

rentséllenségek fekvének Lengyelországon; rettenetes inségeket állak a' ti hazátok: de a' ti egy atyafias néppel való összzetsatolódástok, az az összzetsatolódás, melly a' ti lételeteknek kezeséül szolgál, elszaggatá ezen szerentséllenségeknek kötelét, 's egy, a' népnek természetli tulajdonságaival egészzen meg egygyező Constitútzió, boldogító törvények, 's a' jó fundamentomra helyhezfett szabadság, ezen zivataroknak minden nyomát el fogják törteni. A' Constitútzió a' ti tanátskozásaitok' böltsességére bizza a' mind ezeket illető előrevaló gondoskodást; a' ti kezeitekbe adja est az apolgtató anyái hatalmat. Vezőreljen benneteket ennek gyakorlásában egyedül a' köz jónak szeretete! Lelkesitse egyedül tsak ezen szeretet a' ti tanátskozásaitokat! Küldjön számkivetésbe közzületek minden részrehajlást, melly a' népeknek éppen olly veszedelmes, mint magoknak az Országlószékeknek. Ezen ohajtásoknak tárgya a' ti boldogittástok, 's ezt az a' ti haza eránt való magatok' elszánása adta belénk, a' melly azt tsalhatatlanul tökéletességre is vihetti. —

„Törvények' tolmítsai! a' nép' szabadságainak Constitútzió szerént való órlólóji! Ti az igasságnak tiszteletben való tartása 's a' törvényhozásnak állandó megfundálása eránt viseltető buzgóság által felelték meg fontos köteleességeiteknek. —

„Közönséges vélekedésnek kinyitlatoztatóji, a' kik polgártársaitoknak bizo-

dalával megtiszteltettek, ti megfeleltek az ő várakozásoknak, ha a' haza' szükségeit szívetekre veszitek, 's annak igaz javát szemeitek előtt hordozzátok. Bizonyossá teszünk benneteket Királyi kegyelmességünk felől, 's az isteni gondviselésnek oltalmába ajánlunk benneteket. Költ Moskauban Febr. 5 (17)-diken 1818-ban. —“

„Sándor.

S v é t z i a.

Az országos gyűlésre összeseregelve lévő Rende'k követséget küldöttek a' Királyhoz, arra kérvén ő Felségét, hogy magát még az ő mostani gyűlések alatt koronáztassa. A' Király nagy örömmel fogadta a' követséget 's igen szép beszéddel megköszönte a' Rende'knek felőle való gondoskodását. Beszédéből ezen nevezetes kifejezéseket olvassuk a' közönséges levelekben: — „Valamelly Királynak megkoronáztatása sem az ő köteleéseit sem elsőégi jussait nem szaporítja; de azonban, hogy azon köteleket, mellyek őtet a' néppel összezetsatolják, megszenteli, alkalmatosságot is szolgáltat egy szabad nemzetnek arra, hogy az eránt a' maga hódolását közönséges módon kimutassa, kinek törvényes hatalmat adott arra, hogy az ő jusaiban egygyenygyen minden polgárt megtartson. De szaporodnak is ám ezen czeremonia által a' Fejedelemnek arravaló indító okai, hogy őtet azon nép eránt való háládatosságra emlékeztesse, a' melly önnön megelégedését találja abban a' fényességben 's méltóságban, mellyekkel tulajdon Királyának személyét körül veszi.“ — Ezen tárgyra nézve két nevezetes környülállást jegyzettek-meg a' Svétziai közönséges levelek; egygyet azt, hogy ezt a' követséget oly közönséges megögygyezéssel rendelték-ki az Ország' 4 Rendjei, hogy ámbár mind különkülön kamarákban tanátskoznak, még is éppen azon egy időben tet-

ték annak jóvállását mind a' négyen — a' másik, hogy az a' Báró Maunersheim éppen az, a' ki egykor a' Ritte'rek' vagy Nemesek' kamarájában azt a' jóvállást tette vala, melynél fogva Gustávus Adolphusnak a' thronusrol való leszállittatása meghatározottatott.

A' meghalt Királynak Seraphin-Rend' ruhába öltöztetett testét Febr. 23-dikán tették-ki a' Királyi kastély' gazdagb' 's igen szép izlés' reguláji szerént feltzifratott ritteri szálájában a' közönséges nézésre. Körülette az Udvarnokok és a' Királyi örállók' serege strázsáltak. A' nép délelőtt és délután két-két óráig botsátatott-be megnézésére. — Pompós temetése Mártziusra, 's az új Király' megkoronáztatása Májusra határozottak. Ezen temetésre mostanában semmi új adószítés nem fog rendeltetni, minthogy kinyilatkoztatták a' Rende'k, hogy ők az erre kívántató 150,000 tallérok'ból álló költséget a' Státus' meggazdálkodott kintsé'ből fogják adni.

Az új Király azokat a' katonai főrangokat, mellyekkel mint Koronaörökös felruházta vala, már most mint Király, mind letette, tsak Stockholm fő város a' Első Polgárjának maradt meg, vagy más szóval tsak ezen rangját 's titulusát tartotta - meg; mellyel a' polgárság' kedvét nagyon megnyerte. Febr. 21-diken a' polgári tisztelnek egész egyetemje a' Királyhoz mentén, megköszönte illy nagy megtiszteltetését. — Az Upsalai Universitásnak Magnificus Rektorává, az apja' helyébe Koronaörökös Oskár Prince lett.

Az új Király, Báró Essent, az Udvari fő Vadászmeister 's Királyi Adjutáns Es sen' fiját, Párisba küldötte, hogy feleségének a' Királynénak, a' maga thronusra lett üléséről hirt tegyen. — Közlebbi levelünkben írtuk vala, hogy ezen Királyné Stockholmba várattatnék. Az

alábbkövetkező Párisi tudósítások ellenben nem reménlik, hogy Párisi eddig való lakását a' Stockholmmival fel fogná tserélni).

Frantzia Ország.

A' Svétziai Királyné, Gothlandi Grófné nevezet alatt lakik Párisban. — „Ezen Királyné, így szoll. egy Párisi újság, ki, mint Koronahertzezné, egészségének gyengesége miatt, hogy a' Stockholmi kemény levegőt kiálhassa nem reménlvén, mind ez ideig folyvást Párisban lakott, mint halljuk. Frantziaországnak fő városát, melynek levegőjét egészségére nézve igen hasznosnak találja, mint Királyné sem fogja ide hagyni. — A' Journal de Paris írja, hogy mihelyest Frantzia Király ö Felségének, a' Svétziai öreg Király' meghalálózása 's az új Királynak trónusraülése, hivatalszerént tudtára esett, a' maga első Kamerariusát Aumont Hertzegét azonnal a' Svétziai Királyné' köszöntésére küldötte. — (Ezen Királynénak hajadonkori, vagy familiai neve Desirée Clary; a' Bonaparte József feleségének testvére. Mikor Napoleon még Generális volt, neki akarták szerezni, hanem a' leány' apjának Clary nevű igen gazdag kereskedőnek, nem volt kedve hozzá. Azutánna annak a' Duphot nevű Generálisnak akarták adni, a' ki Romában egy támadás' alkalmatosságával életét elvesztette. A' gondviselés Bernadotténak rendelte vala, de egyéberánt az aszszonyosság maga azután is folyvást betsülettel és barátsággal viseltetett Napoleon eránt, mint Bonaparte Józsefnéröl való sogora eránt. Ennek a' Napoleon eránt' való barátságának tulajdonítják, hogy a' síjának Svétziai Oskár' nevet adott volt, tudva lévén előtte, hogy Napoleon valaha nagyon betsülte az Ossián Skandinavusait, kiknek a' történetek megmagyarázhatatlan következése ezen Oskárt, a' ki már most itt Koronaörö-

kös, nagy részint jövendőbéli urokká tette. — Azt is megjegyzik, hogy a' mostani Svétziai Király, IV-dik Henrik Frantzia Királlyal, azon egy tartományban Bearnbán, vették származásokat).

A' Leuchtenbergi's Eichstaedti Hertzog Princz Eugénius (Boharnois), Párisnak Bourbon nevű utzájában lévő házat törvényes egygyezés szerént, a' mely Febr. 6-dikán Prokurátorok által hajtatott végre, eladta 250,000 Frankon a' Pruszszus Királynak.

Taraly sokat olvastunk arról, hogy Lyonban és vidékein rüt zenebona uralkodván sok emberek elfogattattak 's megitteltettek volna, annyira, hogy a' Király Marschal Marmontot oda küldeni jónak találta, ki a' maga mérséklett bánása' módja szerént az egész lármát szépen eltiendesítette. Hogy valósággal miben állott legyen ezen lárma 's mi szolgáltatta reá a' valóságos indító okokat, még most olvasunk rolla valamit ezt is pedig az Anglus újságokban. A' Timesben egy Párisi, Febr. 11-dikén indult levél ekképpen szoll: — „A' Marschal Marmont' tudósítása kijöve, ily czím alatt: Lyon, 1817-ben: Oberster Fabvier által. — Ebben így festetik le a' dolog: Lyon a' vidékével egygyütt arra az állapotra látá magát ismét jutni, melyre 1795-ban jutott volt. A' spionkodók' tsordája nyüzgött a' városban és falukon; ezek úgy tettették, mintha békételenkednének, az Országglás ellen panaszolkodtak, azt hirdették, hogy minden órán változásoknak és revolúciónak kell történni, 's azonnal, hogy ezen spionkodók' valamely elkedvetlenedett polgárt ezen békételenkedésekben tsak legkisebbnyire is vélek egygyet érteni eszkebe vették, mindjárt szaladtak a' Provótális törvényszékhez 's a' szegény embert elárulván, 's a' zsebekbe tették az elárult vérenek árrát. Ilyen feladásokon fundálódott a' Provótális ítélőszéknek egész bá-

nása' módja, mind addig, míg végre a' dolog a' népnek szeméi előtt kivilágosodott. Mert kinek is ne tűnt volna szemébe, hogy rövidségnek okáért egyebet elhalgassunk, hogy ezen egyetlenegy ügyben 155 vádoltatott személyek között 122-tőre mondatott kisebb nagyobb, de általában mind kemény, tudniillik 28-ra halálos, 6-ra kénszerített dologgal való tövnlőtözés, 34-re elszállítottás, 42-tőre fogság, a' többekre politizai felvigyázat alatt való tartatás. Az egész úgymondatott békességháborító sereg, mind egygyütt nem állott 250 emberekből, 's ezek közt is alig találtatott 60, a' kinek fejezere lett volna; ezek között itélőszék eleibe hirtzoltattak 155-tön; megítéltettek 110-zen, pedig csak egy volt köztök, a' ki csak annyi bünt is tette, hogy a' közönséges előljárokknak magát ellene szegezte, 's egy politizai katonát megsebesített." — Erre a' rajzolatra ily megjegyzést teszen a' Londoni Times újság: — „Mind den országnak vagynak Olivier je!"

A' Lord Wellington szállása körül ismét egy kis lárma esett, de csak vak lárma. Ezen történetről így ír a' Monitor: A' Lord' szállásán vigyázaton álló strázsá tiszt az épület hátulja felől lövést hallván, oda megy, 's kérdi az ott strázsálló katonától, hogy: mi dolog? — ez így felel: Sok embert látván erre felé közelíteni, *berdót* (wer da) kiáltottam? — ök így feleltek: *polgárok vagyunk*, de azonhan közelébb jötték — én tüzet adtam reájok — az egygyik azonközben a' páltzájával artzba tsapott, a' másik egy páltzakéssel hozzám döfött, de csak a' köpönyegemet lyukasztotta által. A' tiszt azonnal strázsákat küldözött ki, de semmi nyomára nem találhatott a' lármazóknak, 's gyanakodni kezdett, hogy a' strázsá, egy nagyon fiatal ember lévén, csak vak lármat csinált a' szükségtelen lövés által, 's azután tselekedetét meg-

bánván, a' büntetésnek elkerülhetése végett gondolta ki azon fogásokat, hogy artzba tsapták, 's a' köpönyegit által lyukasztották. A' jobb posáját mint látzik a' puska' agya tsapta-meg, a' köpönyegin pedig az avultság és nem aszúrás csinálta a' lyukat, mert semmi döfési formája nintsen. Közel hozzá más strázsá is állott, a' ki azt vallja, hogy ő ott közel járni senkit se' látott. Az ifjú katonát tehát, ki a' lövést tette, fogságra vitték, 's további vizsgálás alá vonták.

* * *

Bruneau' álnokságinak világosságra való jövésére Febr. 13-dika, úgy látszik, hogy legtöbbet tette. Ezen a' napon állítottatott ő a' törvényszék előtt két testvéreivel szembe, és ezen a' napon hallgatták ki azokat a' személyeket is, a' kik neki pénzt 's más egyebet adtak. Mikor *Bruneau* nak két testvérei, a' még hajadon *Bruneau Johanna*, 's *Plumel* aszszony kérdőre vonattattak, az egész törvényelvő szalát érzékeny indulatok foglalták el, annak látásán a' két testvér sirt, tudván, hogy az ő tanubizonyságok minden kétségen kívül elfogja választani, hogy *Bruneau* nak maradjon-e testvérjek, vagy *Navarrai Károlynak*? Az Elölülő először is az ábrázatonásokban való hasonlatosságra tette figyelmetessé a' jelenlévőket, mellynek hallására *Bruneau* egészen megrázkodott, — azután pedig ezt a' kérdést tette fel *Bruneau* elébe, hogy emlékezik-e reá, hogy a' Visgálóbíró előtt *Plumel* aszszonyhoz ezt mondotta: ne sirj *Mathurine!* és hogy mikor a' *St. Denisi* fogságban volt, szinte *Plumel* aszszonytól 12 frankot kapott. *Bruneau* mind a' kettőre állítólag felelvén, így szólt az Elölülő: már ez a' megvállás világos bizonyosága annak, hogy *Bruneau* a' két aszszony személynek testvérije; mert ez a' név *Mathurine*, *Plumel* aszszonynak gyermekkori neve, mel-

Iyet ő attól fogva soha sem hordozott, különösen pedig a 12 franknak *St. Denisbe* való küldése ellemondhatatlan bizonyosságul szolgál *Bruneau* ellen. — A Roueni várban *Bruneauval* egygyütt raboskodott foglyokat vettek elő. Ezek között egy *Malendrin* nevű azt vallotta hogy ő *Bruneau*nak egy darab ideig a fátzipótsinalásra munkát adott, hogy egy kevés dohányra válót kereshessen magának, hanem hogy utóbb nem kellett neki a munka, mert másképpen valahogy pénz magra verekedett. — *Halleau* egy más tanu, azoknak neveiket előadván, kik pénzt nyújtottak *Bruneau*nak azt mondotta, hogy minden nap megrészegetett, és *Libois* Porkoláhból pénzre játszott, a ki sokszor 100 frankot is el nyert egyegy nap tőle; — továbbá, hogy *Mathouillet* világi pap 500,000 frankot ígért neki, *Brauxon* pedig *Secretarius* sa volt, a ki helyette leveleket írt. Erre az Előlülo azt kérdezte, hogy he voltaké petsételve a levelek, *Bruneau* ezt felelte: he, még pedig az én petsétemmel, mellyen e' van: *Navarra* i Károly. — Előlülo: hát az *Angouleme* Hertzgaszszonynak szolló levelet ki írta? *Halleau*: azt is *Branson*; *Bruneau* tsak a' nevét próbálta alá írni, de midőn sem mire sem mehetett, tsak egy keresztet csinált alá. — Egy *Sicot* nevű vasas katoná, kit valami verekedési dologért fogtak-he, azt mondotta, hogy *Bruneau* vele is el akarta hitetni, hogy ő *XVII. Lajos*, és azt kérdezte tőle, hogy mit gondol, nem lennének-e neki a *Regementjebeli* katonák segítségére a' thronusra való lépésben; majd hiszen lenne ő neki azután gondja reájok? ő (*Sicot*) ezt az illető helyen bejelentette. — *Bruneau*, *Sicot*nak ezen vallására ezt mondotta: ezt az urat én tellyességgel nem ismerem, *Sicot* pedig így szólt vissza hozzá: Báh! kendnek rövid emlékezete

van, hiszen 36 napig voltunk egygyütt egy kamarában, és az én képem most is olyan darabos, hogy arról bizony ráma esmerhet. — Most azokra a' tanúkra került a' sor, a' kik *Bruneau*nak pénzt adtak. Egy *Vignerot* nevű Fábrikás azt mondotta, hogy ő valósággal abban a' hiszemben volt, hogy a' *Delphin* még él, és azért kívánta a' bevádoltatott személyt látni, még feleségén, gyermekein kívül más személyeket is bemutatott neki és 3 darab aranyat nyujtott a' kezébe, mind tsupán tsak a' *Bourbon* Princz eránt visseltető szeretetből. — Egy *Morine* nevű özvegy asszony így beszélt: „*Branson*nak látogatására menyén hallottam, hogy *XVII. Lajosról* beszélnek, kívántam őtet látni; láttam, és külséjéből ugyan ki nem nézhettem, hogy ő valami nagy rangú személy legyen, de azok a' sok historiai darabok, mellyeket az *Udvar*rol, és templomrol beszéllett, tévelygésben megerősítettek, hogy talán még is tsak *XVII. dik Lajos* lehet ő; *Párisba* való menésem' alkalmatosságával még egy *Angouleme* Hertzgaszszonyhoz szolló levelét is magamhoz vettem, hanem kéhez nem tudván szolgáltatni, elégettem. — *Jaquieres* asszony végre egy *Párisban* lakó 52 esztendő s személy, ilyen napkeleti stilussal adta elő vallását: Már régtől fogva homályos rémlések lepnek vala meg, mellyek titkos, és személyes esméreteken fundálódtak. Buzgó könyörgeéseket bocsátok vala az égre, hogy világozítsa meg az én értelmemet azeránt, hogy vallyon a' fogoly a' Királyi mártírnak fija é igazán? Megérkezém *Rouenbe*, misét mondatatték, — és a' miséző pap, (*Matouillet*) maga ajánlotta magát nekem, és egy *Grófnának*, hogy a' fogolyhoz vezet, En látám őtet, és elhagytam a' tömlőtöt annélkül, hogy kimondottam volna, a' mit gondoltam. Viszsa térvén *Párisba* 3 hónapokig ott

hon maradtam, azután ismét elindulék *Rouenbe* magánosan, minthogy nemes szívü barátom meghala. Ismét látám ötöt, és egy arany órát, és egy gyűrűt adék vala neki: *Morine* asszonnnyal Párisba vissza térék, de azután többször elutoztam vele *Rouenbe*, hanem az a' mit én gondolok, szívembé bezárva marad, az én titkom velem egygyütt hal meg. — Ekkor módosan meghajtotta magát, és a' jelenlövök nagy katzagásra fakadtak.

A' *Journal des Maires* így szól *Bruneau*nak Febr. 19-dikén vagy is azon a' napon való magariseletéről, mellyen a' törvényszéknek ítéletét perében felolvasták: 11 órakor vezették ötöt a' törvénytévő szálába, halavány volt, és remegett; falzipöben akart megjelenni; de attól félvén, hogy a' Birákat föbe találja velek verni, nem engedték; a' szálában egy szót sem szólt; de bezzeg kipótolta azután a' tömlötzben. Mit ítélték, úgymond az ott lévökhöz, ezekről a' haramiakról? El megyek Angliába, ott kereskedem. Nem vagyok én kóhorló. Nintsenek ugyan gazdag rokonaim, de jó emberek a' a' t.

Nagy Britannia.

A' Régens Printz ilyen levél által adta tudtára Lord *Wellington*nak az ellene elkövetett próbatételért való részvételét: —

„*Carltonhouse*, Febr. 14-dikén, 1818. Drága Barátom! Nem engedi az öröm, hogy egy pár sornak írása által ne rajzoljam, melly nagynak lenni éreztem én azt a' szerentsét, a' melly felől ezennel tudósítottam, tudniillik, hogy az úr az ellene tétellett közlebbi próbát, hár mi gyáva volt is az, elkezdte; s hogy egyszersmind annak az elundorodásnak s bosszankodásnak érzését is ki ne fejezzem, mellyet ezen

próbatételnek rútsága és gyalázatosága felgerjesztettek. Nem tehetek egyebet mint azt, hogy a' nemzetnek egyéb részével egygyütt belső háláadással megköszönjem az isteni gondviselésnek azon felséges jóságát, hogy egy hazánk boldogságára ily nagyon szükséges, sőt Európa' tsendességének fenntartására nézve is ily fontos életet, megoltalmazott. Tartsa-meg az úrnak ezen minnyájunkra nézve ily betses életét sokáig! Ez az úr egyenes szívü és jó indulatú barátjának legforróbb ohajtása. —

„György, R. P.

* * *

A' *Clarencei* Királyi Hertzeg tudósítást vett keleti Indiából, hogy az ő (nem törvényes házosságból származott) idősebb fija *Fitzclarence*, ki mint *Adjutáns* a' keleti Indiai fő vezér *Marquis Hastings* alatt szolgált, meghalt legyen. Nyilván írják a' Londoni újságlevelekben, hogy ezen Királyi Hertzeg valóságos házassági életre fog lépni *Wykeham* nevű asszonzyszeméllyel, sőt hogy már a' Régens Hertzeg is megerősítette volna mint familia' feje ezen házosságot: tsak az a' jus nintsen még megadva a' házasulandóknak, a' melyre már Királyi Határozás (*Sanctio*) kívántatna, tudniillik, hogy a' gyermekek, kik ezen házasságból fognak származni, a' Koronához is számot tarthassanak, a' mellyet annyival kevesebbé lehet reménleni, hogy ezen Királyi Határozás, a' Titkos Tanács' jóvállására, ezen familiánál már három ilyen esetekben tagadtatott meg.

Erről a' *Clarencei* Hertzeg' házasságáról sok minden félet beszélének. Annyi bizonyosnak látszik lenni, hogy a' Régens Printz a' Titkos Tanács' elejébe adta a' dolgot. Ez, a' törvények szerint esztendeig tarthatja függöbe a' házasságot, de ha a' nélkül eltelik az esztendő, hogy határozását ki nem mondja, már

ekkor már ez által törvényessé lett a házosság. A Parlamentum is törvényessé teheti. *Wykeham* aszszonyság, egy 28 esztendő, szép, magas, elmés személy. Gazdag is, mert a jószágai esztendőnként, ha nem többet, de közel 200 ezer forintokat behoznak, melly jövedelem az alatt, míg ő kisebb idejű volt, nagy töképenzre telt.

A Londoni polgári Tanács egyéb végzései között, mellyeket mostanság tett a Parlamentumhoz is határozott egy kérés levelet, melyben azt kéri, hogy a Ministereknek a Habeas Corpus Akta felüggesztése alatt tett tselekedeteiket szoros vizsgálás alá vétesse.

Algeria.

Ezek az Afrika északi partjain lakó tengeri tolvaj Fejedelmek naponként nyakasabban kezdik kinyilatkoztatni magokat a tengeri kereskedést folytató keresztény nemzetek eránt. Egy Madridi, mint erősítik, hiteles tudósítás után, ezeket írják felőlők a Brémai újságban: — „Legkissebbet sem kételkedhetni azeránt, hogy ezen ragadozó Fejedelmek azonszökőknek, mellyeknek munkabalejendő vétettése felett egy időtől fogva az Európai Hatalmasságoknak kabinetjeik tanácskoznak, 's a melly felől ők pontosan tudósittatva lenni láttatnak, egymás között való szoros összetsatolódás által akarják magokat ellenek szegezni. Az Algiriai Fejedelem Követje Sidi Hagi Jusseff a ki Tunisba küldettelett azért, hogy a két Fejedelmek között tizenkét esztendőktől fogva folyó kegyetlen hadakozásnak véget vessen, 's békességes feltéte-

leteket javasoljon, egy beszédet intézett a Tunisi Udvarhoz, melyben efféléket mondott: —

„Az a szövetség, melynek ellenünk való formálásában az Európai Hatalmasságok foglalatoskodnak, parantsolva kívánja, hogy a Mahomed hitének igaz gyermekei magokat közönséges ellentállásra, egymásnak költsönös oltalmazására egygyesítsék, az eddig való ellenségeskedésnek véget vessenek, 's az üres ditsőségkivánást a köz és költsönös jóérfeláldozzák, hogy magokat tsak azon jó polgárokból álló egy népnek tartsák, oly polgárokból álló népnek, kik minden szempillantásban készek ösi honnyaikat védelmezni, 's a hazáért véreket és javaikat oda adni. Az Algiriaiak által látják azt, hogy az ő Tunis ellen viselt boldogtalan hadakozásaik a Próféta haragját ellenek felgerjesztette, melyrenézve büneiknek megbónásául 's Mahomednek megengesztelésére, meghatározták magokban, hogy Tunis hoz való régi jusformálássokról lemondanak, 's titeket a békességért és barátságért megkeresnek.“ — Ez az egy illy nagy tiszteletű Muselmann által elmondott beszéd úgy megilllette a Tunisiakat, hogy a békeségre egyszeriben reá állottak, azt megerősítették, 's minden városaikban és tartományaikban kihirdették. —

Tirolis.

Az innét érkezett magános tudósítások szerént, ezen hegyvölgyes tartományba oly nagy bőséggel érkezik Olaszországból mindenféle gabona, hogy nagy megoltsódása mellett sem veszi senki.

8 száz forint huszas pénzért, adtak Váltó czédulában: —
Márcz. 13-dikán 280 $\frac{1}{2}$ — 14-dikén 277 — 16-dikán 274 $\frac{1}{2}$ — forintot.

Hazai Dolgok és egyéb Toldalékok.

B é t s.

Hessen-Homburgi Filep ő Hertzegsége Cs. K. Feldmarschal-Lajtnánt, *Warschauba* küldtetett, hogy az ő Cs. K. Felsége nevében, ő Orosz Császári Felségét, kit oda Mártius' 15-dikére várak, köszöntse.

Ő Cs. K. Felsége, Gróf Veronai Minischalchi, Báró Aichelburg Gustav a Hessen-Homburg gyalogjainál Kapitány, Szász-Czegői Balogh Adám a Württembergi Király' nevével Huszár Regementnél Fő Strázsamester, Othlifenfeldi Báró Otto Kristóf a Somariva városainál Oberstlajtnánt, Bocvári Mótásary Pál, Gróf Forlói Albicini Antonio, 's Gyergye Gábor Lichtenstein Huszár Regementjébéli Kapitány, urakat, Cs. Kir. Camerariusokká kinevezni, kegyelmesen méltóztatott.

Tegnap, hétfőn, e' hónap 16-dikán, ismét elégetének a' glassin az elégető házban tíz millió papiros pénzt, melly summá a' Conventziós pénzben öt per Centes, önként való költsönözésből, 's az Austriai privilegiált Nemzeti Bankóba befolyt Aktziakból, gyült össze.

Magyar Ország.

Szépíllendőséggel előadva olvassuk Nagy Váradról, a' 12-dik Februáriusi innopnek leírását az itt következő tudósításban: — „Kegyelmes Fejedelmünknek ő Cs. K. Felségének születése napja innopét, Nagy Várad városa is, Jobbágyi hiv. tisztelet, líti szíves szeretet által lellesítve szentelte. Ugyan is Mélt. Gróf Administrator úr ő Nagysága által meghivatlatván a' Ns.

Vármegye házához reggei 9 órára Bihar Vármegyének ezen városban lakozó Mélt. és Tek. Úri Rendei: minckutánna ott egybe gyültek volna, a' Cathedralis nagy Templomban e' végre tartatott Isteni tiszteletre, szép pompával; számos kotsikon kimentek. A' Templom előtt Báró Strauch gyalog Regementjének egy Bataliona, és Hertzeg Hessen-Homburg Huszár Regementjének Obersteri Divisiója hadi musikával, és lövöldözésekkel, Katonai módon tett tiszteletet. Melly pompának és áhítatosságnak vége lévén — Mélt. Administrator Gróf Rhédei Lajos úr ő Nagyságánál 80. Mélt. Gróf Csáky László Nagy Praepost, és Generális Vicarius úr ő Nagyságánál 50 személyre terített asztalnál vendégeltettek meg, minden rendű Papi, Polgári és Katonai úri személyek. A' hol, örömlialtások, és agyú durrogások közt, sok poharak ürítették ki, Felséges Urunknak, és Atyánknak hosszús, és szerentsés életéért.

Ezen kívül Mélt. Administrator úr ő Nagysága, a' jótétemények' gyakorlásában gyönyörködni szokott nemes lelkűsége szerint, az itten lévő Lovas és Gyalog Katonaságnak; nem különben két Katonai nevelő házokban lévő ifjaknak, kiknek száma mind öszve ezernél többre megyen, minden személyre 1 font húst, és 1 itte bort méltóztatott kegyesen adani. A' Mélt. Nagy Praepost Gr. Csáky László ő Nagysága is, az innopre kiállott katonaságnak egy egy font húst és egy itte bort személyenként. — Ezen fényes Innopnek estvéjén pedig, az itten lévő Nemzeti Magyar Játzó Társaság, egy ezen Tárgyhoz alkalmaztatott Szép Darabot játszott el a' számosan egybegyült Publicumnak telyes megelégedésével.